

ниците се предшествуват от кръга на еретиците, грех на разума, който се бунтува срещу вярата.

Лежат еретиците в пламтящите си гробници, чиито покрови ще бъдат затворени за винаги в деня на Второто пришествие, според казаното в Писанието: *Уробит ми ще бъде Римия ми дом* -

Ала като чува ~~XX~~ сладкия звук на флорентинската реч, из един от тия гробове се възправя благородната фигура на Фарината делъи Уберти, която запитва Данте за новини от семейството и родината му. Разговорът ~~XX~~, който се превръща в спор, когато ~~XX~~ си припомнят старите партийни борби, завършва примирително при мисълта за общите злощастия и общата им майка Флоренция. По една стръмна урва поетът стига до седмия кръг, тоя на дръзките насилници, разделен на три концентрични по-малки кръга: на насилниците против ближния си, на насилниците против себе си, на насилниците против Бога/тия що ~~XX~~ проклинат свещени образи /, против природата/~~XX~~ содомитите/ и занаятите и изкуствата /лихвари-те/. В първия по-малък кръг ~~XX~~ грешниците, тирани и убийци, са потопени, повече или по-малко, в кипящата кървава река Флегетон, а наоколо им тичат "пъргави животни", Кентаври въоръжени с лък и стрели, тъй както ходели на тоя свят по лов; тяхната служба се състои в това да пречат на осъдените да излизат от реката. Един от тях, Несо, дори пренася Данте на другия бряг. Там започва втория още по-малък кръг, една страшна и таинствена гора, в която дърветата сякаш са направени от някаква нова растителност, изникнала от душата на самоубийците; при счупване клоните изпускат кръв и слова, по този начин поетът има възможност да говори с Пиер дела Виня, жертва на царедворска завист, поради която си отнел живота, възмутен от несправедливата си присъда. Ужасите на леса не свършват тук, защото между клоните тичат разсипниците, голи и издраскани от дърветата, докато ~~XX~~ глутници черни, демонични кучки ги настигат и разкъсват. Тази сцена е изпълнена с трагично фантастична сила, не по-малка от тая с превърнатите на дървета човеци.

~~XX~~ В третия най-малък кръг някаква гола и безплодна ~~XX~~ степ стои като контраст на мрачната гора. *Sovra tutto il saffion d'un cader lento,* /Над тая горка, стан, /всеред лътий пек;
pioven di foco dilutate calde, /полека капки огнени валяха,
come di neve in alpe senza vento - /както вали на планината снег при тихо време. - /

Вечно е Божието наказание; и все пак Капанео, поразен с гръм от божествата върху стените на Тива, продължава да проклина силата, която веднъж го победила в живота, а сега ~~XX~~ го държи повален ~~XX~~ връз огнения пясък; ала безсилният му гнев зле прикрива под привидната му дързост горчивината на поражението. Прегрешилите против природата стоят подложени под непрекъснат огнен дъжд; с мъчителна почуда Данте разпознава между тях Брунето Латини, който му предвещава бъдещи злощастия